

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap aprilis 17^{kén} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

E L B E S Z É L É S.

Gőzhajói napló.

(Pannonián marczius —kán 1833.)

Olly hidegen, olly megindulatlanul zártam-be ajtómat utra jöttömkor, minő egykedvűséggel az elfásult érzékű sirásó a' szerelem zsenge korában elhunyt szüz koporsójára a' födelet leszegezi. Nem érezék baráti szives kézszeritást; nem hallék sohajos kebelbül emelkedő fájdalmas „Isten hozzád“-ot; nem láthatek rózsás ujjal utánam küldött üdvözleti csókot; annál kevesbbé bánatos könyút, mellyet az elválás kinzó pillanata csalt volna elő, 's meily lelkemet az öröm és fájdalom keser-édes tengerébe meritheté. Örömtelenül 's vigasztalatlan szízzel váltam-el Pesttül. Örömtelenül, mint az árva fiú, kit azon egyetlen kar, mellynek öleléseiért édes bizodalommal esdeklött, kiméletlenül visszataszított; vigasztalatlan szízzel, mint a' halálos kórbán sinlődő beteg, midőn egyetlen orvosát, kiben egyedül helyezé fölgyógyulása lehetőségét, reménytagadó arczczal látja magát elfordulni.

Pannonia gőzhajóra mentemben csupán holmimet vivő cselédem kísért, és Budapestnek fölhő-borította ege, melly az elválás könnyeinek sűrű záporával áztatott. Csakhogy ezek olly általános bucsúkönyvek valának, hogy szakadó árjaiban, minden gőzhajói utas bőven részesült.

Midőn oda értem, már minden tömve volt utasokkal és podgyászszal, melly előbbieik közül, mint látszék, ma sokat csak a' készséges eső mosdatott teljesen éberré, kiöblintvén pislá szemeikbül a' korán félbenszakasztott álmok mámorát. Férjfiak és nők, vegyesen szorulkoznak össze a' nagyobb teremben, hol — mint illy körülményben könnyen elgondolható — a' beszéd fonala, legelőször is az idő rosszasága ellen kifakadásokbul eredt, 's csak lassan késedelmes vontatással ment-át egyéb érdekes tárgyira.

Egy félüres helyre én is beavattam magamat, hosszas kémlélődés és sikertelen várakozás után. Szomszédaim egy kapitán 's egy — az első helyről nem sokára egészen eltűnt — fiatal ember, valának.

Szavakban fogyaftkozottabb valék, mint virágokban az őszdulta telek; de annyival rajongóbbak valának érzelmeim. Borult szívem és szomorú kedélyem kitöréssel fenyegettek. De elfojtám könyűimet. Csak az ábrándos gondolatokba sülyedésről nem tudtam megóvni magamat. Belőlek a' válságjegyet követelő hajós irnok riasztott-fől.

Mindeddig vizsgálati tekintetre sem méltatám a' tömött társaságot. E' czélből most tekintetem körül legelsőbbben; és szemeim egy átellenben ülő lánykán megkéstének. Az ő tekintete egész elmerültséggel látszott rajtam csüggeni, 's midőn szemeink találkoznak, mint egy megrettenve süté-le fejét. Ez előttem mindennapi 's egészen a' maga rendén levő dolognak látszott; ennél fogva hatástalanul is maradt reám nézve, ki vadásztáskámbul egyéb olvasmányaim közül Garay „Csatár“-ját vontam elő, 's ismételt figyelmes olvasásához készülék.

Az olvasás eleinte türethőleg ment, 's a' könyv tarkázva lön jegyzetekkel, melyeket bizonyos czélbul rajzónommal hiven bele iktaték. De midőn észrehevém, hogy szomszédim és átelleneseim szemei minduntalan rajtam csüggnék, 's hihetőleg olvasmányom és jegyzeteim minőségét akarják kipuhatolni: félre tettem Csatárt, 's hallgatni kezdék azon beszédre, melly közelemben az uj munkák érthetlenségéről folyt. Itt gyenge oldalam volt érintve, és szóviadalra gondolám magamat fölhivottnak. A' vita élénken folyt; de az illedelem és gyengdség korlátaít épen tartottuk. Az utazók nagy része figyelmes hallgatónk lön. Ebbül legközelebb azt kellett következtetnem, hogy sokan valánk magyarul tudók; mert az én és ellenfelem közötti vita magyarul folyt. Következve mindazáltal azt a' meggyőződést is szerzettem magamnak, hogy az utazó társaság előtt maga a' mi beszédünk tárgya is érdekes volt; mert alig találtaték nehány, ki az ellenvetésekben vagy védelmezésekben szóval vagy tagmozdulattal részt ne vett volna. A' győzödelem részemen volt. Kevesen maradtak, kik előtt a' nyelvtisztítás szükséges voltát elég világosan be ne bizonyítottam volna.

Vége szakadt egészen a' szóvitának, 's a' hallgatók, vagy is inkább hódolók, egymás közötti suttogást kezdtek. Gyakorta rám lövelt pillantásaikból kivehetém, hogy beszédök személyemet tárgyazza, 's hogy kivoltom iránti kíváncsiságuk alkalmasint nagy mértékben izgatja őket. 'S valóban némellyek közülök intéztek is hozám erre czélzó kérdéseket; de a' tekervényes tudakozásokra én is csak tekervényesen válaszoltam.

Illyen — mondhatnám feszült — helyzetben közelített az ebédlés ideje. Közben közben sokféle beszéd tárgy 's elavult és százszorosan elkoptatott elménczségek fordultak-meg a' esevegő és hallgató közön-ség előtt, melly dél utáni egy óraker asztalhoz telepedett.

Az étkek jók és elégségesek valának. A' borivók azonban tet-tek kifogást a' festett és keresztelt szőlőnedv ellen. Akartak ez és némelly más rendhiány miatt a' panaszkönyvbe is iktatni-be némelly sérelmet.

Úszona felé kisirta magát az ég, 's letörülte bánatos könnyűit gömbölyeg arczárul az éjszaki szél. Ennél fogva majdnem mindnyájan a' földözetre menénk.

Itt szó történt némelly újabb munkákról, különösen pedig az egyedüliesen megjelent Auroráról, 's némelly újabb költőkrül. Ezek között dicsérettel említettém én is; különös buzgósággal magasztal-tatának némelly költeménydarabjaim; 's mellyeket én magam csak a' középszerűek osztályába helyeztetnék, általok jeleseknek 's ha-sonlithatlanul szépeknek mondattak. Különösen egy fiatal kis leány volt az, ki némelly versszakaszaim szavalatos földézése mellett szinte tulságig halmozá dicséretekkel a' költőt, mintha hizelkedni akarván gyanította volna, hogy azokat valóban hallgatja is az illető személy, kít ő, nyilvánítása szerint, igen ohajtott vala ismerni.

Volt, ki azon csekély körülménnyel kedveskedheték a' kis leány-nak, hogy neki az álnemű író valódi nevét is megtudá mondani; de ez, a' valódi név megtudása után is, csak ismeretlennek vallá a' költőt, ki elfojtott mosolylyal hallgatá őt, előtte néhány lépésnyi-re állva.

Most előjövének a' hajós cselédek, hogy kikeressék a' halmo-zatbul azoknak podgyászát, kik Komáromnál 's majdan Gönyőnél kiszállandnak. És ime elővonaték egy szekrény, mellynek czim-ira-tán az éppen dicsért költő valódi neve volt följegyezve. Későn vet-tem észre, hogy az sajátom. Már nem lehetett illedelem-sértés nél-kül távoznom.

Suttogva járt nevem ajakrul ajakra, 's minden szem kémlelődve futá-be a' hajófödözetben levőket. Kíváncsilag röppent-ki egy két száj-bul az „ugyan mellyik az?“ tudakozás.

A' fürkésző szemek végre bennem központosultak, annyival is inkább engem gyanitva a' szekrény tulajdonosának, mivel mint azt arczom hevülésébül gondolom — elpirulva a' földözetre szegzém szemeimet a' helyett, hogy a' kérdéses személyt kémleltem volna. A' bizonyta-lanságnak véget vetendő, ekkép intézte hozzám szavait egy közép korbelti férjliú: „Nemde kegyedben van szerencsém — t idvezelhetni. Mig erre igenlőleg feleltem, a' magasztaló leánykát keresék-föl

szemeim, kinek arcán a' szemérem bitorzó lángja eláradott, és szemeiben az örömnök sugárzata mosolygott. Ó, mintha előbbi állítástomat hinni nem akarná, ismétlőleg intézé hozzám e' kérdést: „Valóban kegyed —?“ Én viszont igennel feleltem, 's egyszersmind kérdése ismétlésének okát tudakoztam. A' lányka erősen pirult, 's végre csak azt tudá rebegni, hogy ő engem sokkal éltesebbnek hitt.

A' körülállók üdvözködéseit egykedvűleg igyekeztem fogadni, 's hirtelen más fordulatot adtam a' beszédnek, hogy kellemetlen helyzetből menekedhessem. Legélénkebb részvétre talált a' színészet és színbirálatok ügye. A' vitatkozások alatt én előre lopódtam a' gépely-rekesz rostélyzatához, innen pedig egy kevés mélézás után lementem a' hajószobába, Csatár olvasását folytatandó. 'S ime, itt lelém a' leánykát. Előtte papiros és tintatartó; jobbában bemártott aczéltoll; balja rejtőleg fődé-el az apró sorokat. Beléptemkor lángra lobbantak arcjai, 's kezei olly vonagló önkénytelen mozdulatot tettek, mintha iratát előlem elrejtteni igyekezett volna. Nehány hozzá intézett szó után egy szögletbe vonulék olvasmányommal, 's csak néha pillanték-föl a' leánykára, ki irata mellett elég hosszadalmasan ült, 's többször felém lopódtatá tekintetét.

Lassanként behomályosult. Az arbœzfa csucsára lámpák vonaték-föl hogy a' netalán előnkbe lézengő hajóknak már messzérül intő fény gyanánt szolgáljanak. A' fődözetrül jobbára mind alá gyülekeztek. Az estelizés után élénken folytak a' beszélgetések, mig uti társainknak egy részét 10 és $\frac{3}{4}$ órakor Komáromnál kiszállították. Ekkor általános készület lön az alvásra. A' lányka könnyű hajlongás között lebbent-ki anyja társaságában a' nőszobába. De pillantatai fájdalmas bucsú-pillantatok valának.

Már csak egyedül vagyok ébren. Körülöttem szunnyadozók selege terül-el legváltozatosb helyzetben. Én naplomba iktatom jegyzeteimet, 's várva várom a' harang megkondultát, melly Gönyő közelségét jelentse. Amott egy irat hever. Föl kell vennem. A' lányka naplója! Kétségkívül szobaleánya ejté-el, midőn holmijének egy részét a' nőszobába átvivé.

Nem állhatom-meg, hogy mai jegyzéseit át ne olvassam. Azokban hihetőleg rólam is tön említést.

Ugy van! Gyakran előfordul benne ál- és valódi nevem. 'S pedig miként fordul elő!?! Még befűi is gondosabban szebben vannak kiírva egyéb szavakéánál. Itt az ártatlan kebelnek legszentebb titkai vannak lerakva; olly titkok, mellyeknek tudása engem boldogíthatna. Mennyi érzés, mennyi szellemiség 's gyengéd ártatlanság, — az emberi szív vonzalmának milly csudás iránya tűnik-ki belőle! Lehetlen azt szórul szóra át nem irnom saját naplomba. — De im meg-

kondult a' harang; az alvók ébredeznek; vissza kell a' lányka naplóját tennem egyéb podgyászhhoz, 's készülnöm partra szállani, elhagyandó őt, kinek érzelmeit ugy sem viszonzhatom.

Gönyönél vagyunk. A' hajó megállt. Nekem mennem kell. Uti társak 's lányka! Isten veletek!

TÁVOLFI.

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

Moldva és oláhország.

Ezen herczegségek állapotjárul egy utazó Bukarestbul következőt ír. — „A' határtul Jassy-ig valamelly talyigában utaztam, melly nem sokkal nagyobb mint angol országban a' gyermek-kocsi. Tavaszonta az utak járhatlanok. Jassy moeskos, nyomorú helység; a' lakosok Moldvák, Örvények, Albanok, Törökök, Zsidók, Czigányok, Görögök és Francziákból álló zagyvalék. A' czigányság a' népességnek legalább egy negyed részét teszi moldva országban; ezek itt rabszolgák, 's általában véve 7—8 aranyon adatnak-el. A' föld népe csaknem vadsággal határos módon él; hajlékaik mintegy 15—20 láb hosszú 8—10 láb széles és 4—5 láb mély földi barlangok. A' barlang nyílásánál egy pár tuskó van leerve a' fedélzet tartására, melly közönségesen füvel vagy hanttal van befödve. Az utazó közel juthat hozzájuk, sőt egy egész falun keresztül mehet a' nélkül, hogy észre venné emberi lakok mellett elhaladását. A' föld népének szabad menetele van egyik bojár földéről a' másikéera. Legnagyobb része marhával és élelmi tárgyakkal bir; durva életmódjokat a' pusztításoknak lehet tulajdonítani; mivel moldva ország csaknem szüntelen táborozás piacza volt. Jassyban a' britt alattvalók franczia consul oltalma alatt állanak. —

Egy a' fennleirtoz hasonló talyiga Bukarestbe vitt, melly innét 210 angol mértföldre fekszik; az utak ugyan a' jó Istenre vannak hagyva, de a' kis kiéhezett lovak, mellyekről azt hinné az ember, hogy mozogni sem tudnak, három előlovagló kiabálása és korbácsolása által sebes haladásra kényszeritetnek. Az idegen nemzetek consuljai Bukarestben maguknak nagy tekintetet tudnak adni. A' nép nyelvét az ország történeteiből lehet megfejtteni; ez ország a' Romaiak alatt számüzöttek rakhelye volt: innét nyelvökben számos romai szó fordul elő a' görög, szláv, és török szók mellett.“

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Éles emlék-tehetség. — A' nagy emlék-tehetségnek több nevezetes példája közt. mellyeket a' Regelő-Honművész egyik régibb száma elősorolt, méltó helyet foglal a' következő:

Egykor Voltaire II. Fridrik porosz király udvarában vala, 's ugyan ekkor bizonyos Angol is megfordult Berlinben, kinek olly rendkívüli emlék-tehetsége volt, hogy akármit mondtak vagy olvastak is el előtte, lett legyen az bármily hosszú, legott eltudta mondani és pedig olly pontossággal, hogy legkisebb szót sem hibázott-el. A' király magához hivatá őt, próbára tette fogékony eszét, 's csudálta roppant tehetségét és természet-ajándékait.

Szintén ekkor izené Voltaire a' királynak, mi szerint újabb költeményeinek egyikét akarná előtte felolvasni. A' király egyezését adja hozzá, de legott megvillan fejében, hogy őt egyszersmind tetemes zavarba ejtse. Ez okból az Angolt egy ernyő megé állítja, meghagyván neki, hogy pontosan figyeljen azokra, miket Voltaire felolvasandó.

Voltaire megjelenvén, egész pathossal olvassa költeményét, hogy a' királynak tetszését annál bizonyosabban megnyerhesse. A' király azonban szinli, mintha teljes részvétlenül hallaná, 's midőn a' szellemi műveltség olly magos fokán álló költő olvasását végezve véleményét kérné munkája ügyében, amaz így felelt: „Azt vettem észre, hogy bizonyos idő óta Voltaire ur idegen munkákat használ, 's azokat magái gyanánt adja-ki. Én ezért önnel éppen sem vagyok elégedett.“

Voltaire a' szemrehányáson bámul, 's erősíti mindenre, mi szent, hogy senkinek munkáját nem használta, 's hogy a' király iránta igazságtalan. „Ej — mond a' király — én megmutathatom, hogy nekem igazom van: a' versek, mellyeket most előttem felolvasa, egy Angoléi.“

Voltaire most még élénkebben védi magát, 's esküvel bizonyítja, hogy azon munka, mellyet előmutatott, teljesen sajátja.

„Ugy hát lépjen elő — szól az Angolhoz a' király — 's önkészítette verseit mondja-el Voltaire urnak.“ — Komolyan 's méltósággal lépén elő az Angol, ismétli Voltaire költeményét a' nélkül, hogy legkisebb szót is elhagyna.

„No! 's most sincs igazom?“ kérdi Voltairétól a' király.

„Nagy ég! — kiált a' költő — nincsenek-e mennyköveid szétzuzni e' gonosz lelket? e' gonoszt, ki sajátomat ekként tulajdonítja-el? Itt bűvös erő munkál, melly engem kétségbe ejt!“ — A' király hangos kaczaja felrázza most az álmétkodót, 's az éles emléktehetségű Angol gazdagon jutalmazva tovább bocsáttatik.

C C I.

K Ü L Ö N F É L E .

Pá r v i a d a l. Vicennesben (francia ország) minap bizonyos párviadal határozott egy törvényhallgató 's egy előkelő tisztviselőnek fija között valamely csekélység végett. A' párviadal helye a' vicennes-i erdő vala. Az első már reggeli 8 órakor, megrendelt órában, a' viadal térén megjelent secundansával, 's csaknem félóráig várakozott a' nélkül, hogy az ellenfél megjelent volna. Már kételkedni kezdte az ellenfél bátorságában, midőn egyszerre egy bérkocsit lát feléje megeresztett kantárszárral vágatni. A' kocsi megállott, 's belőle egy bohóc, 's egy harlequin ugrott-ki a' viadal térére. „Mit jelent ezen alakoskodás, uraim?“ — Kérdé a' törvényhallgató boszankodva. — „Semmi alakoskodás viszonzá az ellenfél — én tanúnak hívandó barátimat sehol sem lelém, 's végre meghallám, hogy a' musard-i teremben adatott álarczos táncmultságban van. Hogy meghívhasam, magamnak kellett érette mennem. Ott kedvem jött magamat még egyszer jól mulatni, mielőtt talán egy kard-döfés által minden mulatságtól meg-

foszthatnám. Közepette a' legvidámabb enyelgéseknek meglepett a' reggel, 's nehogy későn jelenjünk-meg a' viadal helyére, áruhánkkal együtt hajatánk ide. De most már egészen készen vagyok. Tetszik? " — A' párvivás elkezdeték; de a' tanuló semmiképpen nem maradhatván komoly bohókás ellenfele ellenében, elveté kardját, 's hangos hahotára fakadott. Ez által a' társaság jó kedvet kapván alkudozásokra léptek; a' törvényhallgató megvallá méltatlankodását, 's a' bohócznak hékülést ajánlott, mit ez örömmel elfogadott. A' társaság ezen kibekülés után több jelen voltak „bravo“ kiáltásaitól kísérve egyik legjobb vendéglőbe kocszott, hol a' békepoharat vidám reggelivel inneplék. Vajha minden párviadal így végződnék!

Asszonyi szerénység. — Plotina, Trajannus császárnak felesége gyönyörű példáját adta, hogy a' hatalomnak 's felemelkedésnek nem kell kevélységgé változnia. El nem bizta ő magát szerencséjében, midőn császárnévá lett. — Midőn előszer ment-fel a' capitoliumba, a' lépcsők kezdeténél sokan a' romai nemesek közül örvendezéseket nyilatkoztatták-ki új méltóságán: de ő, midőn lassan mendegélve a' lépcsők közepéhez érne, visszafordulván, így szólott az öszvesereglett néphez: „Felmegyek ugyan a' capitoliumba; azonban eszemben forog, hogy onnan ismét le fogok jönni.“ — A' halál, akará mondani, ismét le fog hívni, és véget vet minden uralkodásomnak.

Közli L—né.

Utonállók jötevősege. Nem régiben több utonálló valamely francia postakocsit támadott-meg; de csalatkozván ama reménységökben, hogy itt majd jól zsebelhetnek, mivel a' kocsin csupa szegény mesteremberek ültek, az utonállók nem hogy megfosztották volna az ugy is szegényeket, hanem a' kiállott félelemért 60 frankot adának nekik egymás között felosztandót.

Féltékenység. Saint Chamondban valamely előkelő asszonyt féltékenysége nem régiben rettenetes boszúállásra vitte. Ezen asszony gyanakodott férjére, hogy bizonyos nagy szépségű varró leánynyal közelebbi ismeretségben volna, ez okért a' nevezett varrónét azon ürügy alatt, mintha neki munkát akarna adni, magához hivatá; de mint ama szegény leány szobába lépne, a' dühös féltékeny annak arca közé egy egész pohár választó vizet loccsanta. — E' kegyetlen tett, mint mondatik, csekély pénzbüntetéssel kielégítettett.

Színésznék. Angol ország több példát mutat elő, hogy legdúsabb lordok színésznéket vettek feleségül. Francia országban a' legjelesebb 's legelőkelőbb asszonyságok társaságaiban dalszínésznőket láthatni. Legujabban Wittgenstein herczegnek közel rokona Bloom gróf a' színészvilágot egyik legjelesb diszétől fosztja-meg; ő az egykor Pesten is játszott Hagn Charlotte kisaszszonynyal kívánja nevét és jószágát megosztani. Az egykori Dlle Sonntagra (most Rossi grófnéra) ki nem emlékezik?

Puskapor feltalálása. Két keleti kéziratból, a' madridi Eskurialban, annak kétségbehozhatlan bizonyosága sül-ki, hogy a' lőpor valóban chinai találmány, melyet a' Persák hoztak magukkal, ezek pedig az Araboktól. Ezen utóbbiak, ugy mond az említett kéziratok egyike, 691-ben Mekka ostromlása alatt már puska porral éltek.

Nevezetes levél. Az augsburgi postaujság februar 28-káról következőt említ. Nem régiben Braunschweigba valamely igen drága vitelbérrel megterhelt csomó-írás érkezék Lefevre nevű szegény emberhez czimezve. Ez azt ki nem válthatá; sőt fija, kit szintén megkínáltak vele, már visszautasítani

akarát, midőn Gille nevű, kocsikészítő, gazdája közbenjövö mondván: „az ember még sem tudhatja, hát ha valami jó foglaltatik benne; én neked a' vitelbért kölcsön fejében megfizetem.“ — A' csomó kibontatott, 's képzelhetni a' szegény bodnár-legény csudálkozását! A' francia törvényszék azt jelenté benne, hogy az öreg Lefevre, a' danzigi herczegnek, Lefevre marschalnak — egyedüli örököse, 's jőjjön minél előbb, hogy az örökségben hagyott 8 millio forintot kezéhez vegye. — Lefevre legott utnak is indult egy ügyvéddel Parisba.

Éjszakamerikai vállalatok. Az Éjszakamerikaiaknak mindannyi vállalataik felette óriási mércsőhöz szabotnak, 's ott szinte már figyelmet sem gerjeszt, midőn p. o. egy ottani vállalkozó a' neworleansi hírlapokban hirdeti, hogy ő a' hajdani börze helyén vendéglőt építtetett, melly a' vendégeknek kényelmesebb fogadtathatása kedveért tizenkét száz felbútorozott szobát foglaland magában; vagy midőn Astor ur, egy gazdag tőkepezés New-Yorkban olly vendégfogadót épít, melly két ezer idegennek képes szállást adni.

B. E U — B Ó L.

E M L É K M O N D Á S.

Barátunk becsülete olly valami nagy, hogy felőle kétkednünk egyedül ön vallomása után szabad. Csak egy tökeletes nemes lélek képes kiismert barátját többé nem kémleni; himni, mit annak ellenei bár tagadnak; pirulni, mint valamely tisztátalan gondolon, midőn egy néma repke-gyanú a' bájkepet leheli. Illy erős meghittséget könnyebb megérdemleni, mint valóban birni.

G Y — F Y.

Nevelői elméletek. A' nevelés csepegteti a' hit, remény, szeretet, jó rend, engedelmesség, mások iránti tisztelet 's vállaláság gyenged magvait a' kised keblebe, mellyeket józan tanítás ápolgat, gyakorlás pedig megerlel.

Az érzelmeket Isten oltá szivünkbe nem azért, hogy az ész felett uralkodnának, hanem hogy annak alája vetve kívánataival egyezzenek.

B. F — I.

Visszásrejtvény.

Régi magyar szóknak tartnak,
Mert kimultam szokásból,
Bár írásban most olvasnak
Előrántva homályból.

Ó Roma illy nevet ada
Aldozatja helyének,
Az ős Magyar befogada
Engem kedves menyének.

Két tagú szómban találhatsz
Két betűt 's három jelet,
Mindent egyiránt kimondhatsz
Elől 's hátul engemet.

C S. G.

Előbbi rejtvény: L a t o r.

Szerkezi Róthk re p f G á b o r, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, urí utsza 612.